

### බවහිරයන්ගේ උගුරට හොරා වෙන් කෑම

බවහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතියට ප්‍රවණ්ඩත්වයෙන්, ලිංගික අපරාධ අදියෙන් තොර ව පැවැත්මක් හැන. එකිනෙකාගෙන් වෙන් කෙරුණු පුද්ගලයන් තම ඉන්ද්‍රිය පිනවීම පෞද්ගලික අවශ්‍යතාවක් පමණක් නො ව අයිතියක් ලෙසත් ඒ වර්ධනය කිරීමත් එවැනි ම අයිතියක් ලෙසත් සලකන සමාජයක අනෙක් අයගේ නිදහස හා අයිතිය පිලිබඳ ඇත්තේ නාමික පිලිගැනීමක් පමණකි.

බවහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයට ප්‍රවණ්ඩත්වය නොමැති ව පැවතිය නොහැකි ය. ඒ ප්‍රවණ්ඩත්වය ඇති වන්නේ ම පෞද්ගලිකත්වය ඉස්මතු කිරීම හේතු කොට ගෙන ය. පුද්ගලයන් ගේ අසීමිත ආශාවන් වර්ධනය කිරීමට, ඉන්ද්‍රිය පිනවීම වැඩි කිරීමට කටයුතු කරන සමාජයක අනෙක් පුද්ගලයන්ට මෙන් ම ස්වභාවධර්මයට ද එරෙහි ව කෙරෙන ප්‍රවණ්ඩත්වය වැඩි වෙයි. අපට අපේ ආශාවන් වර්ධනය කරගත හැක්කේ ඒ වැඩි වන ආශාවන් සංතෘප්ත කරගත හැක්කේ එක් අතකින් ස්වභාවධර්මය සුරා කැමෙන් ය. එවිට ස්වභාවධර්මයට එරෙහි ව ප්‍රවණ්ඩත්වය ක්‍රියාත්මක කිරීමට අපට සිදු වෙයි. බවහිර මිනිසා ස්වභාවධර්මය විනාශ කිරීමට පෙලඹෙන්නේ එබැවින් ය.

බවහිරයන් කෙතරම් අනෙකාගේ නිදහස ගැන කිව ද තම පෞද්ගලික ආශාවන් සංතෘප්ත කරගැනීමේ දී අනෙකාට හිරිහැර කිරීමට සිදු වෙයි. අනෙකාගේ අයිතිය, නිදහස ආදිය ගැන කෙතරම් නීති පැනවුව ද අද බවහිර අපරාධ වැඩිවීම වැළැක්වීමට නොහැකි වී ඇත. විශේෂයෙන් ම කාමුක අපරාධ සංඛ්‍යාව දිනෙන් දින වැඩි වෙයි. මෙවැනි ක්‍රියා නීතියෙන් පමණක් වැළැක්විය නොහැකි ය. අද බවහිර අපරාධකරුවන් අතර වැඩි වැඩියෙන් තරුණයන් සිටිනු දැකිය හැකි ය. මෙයින් කියැවෙන්නේ පුද්ගලයාට එරෙහි ප්‍රවණ්ඩත්වය අද බවහිර රටවල තරුණයන් කරා පැතිරී ගොස් ඇති බව ය.

බවහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි පදනමේ ම ප්‍රවණ්ඩත්වය ඇති වී උඩින් නීති පැනවුව ද සමාජයේ ප්‍රවණ්ඩත්වය පැතිරී යෑම වැළැක්විය නොහැකි ය. අද බවහිර රටවල ප්‍රවණ්ඩත්වය තරුණයන්ට පමණක් නො ව ළමයින්ට ද උරුම කර දීමට සිදු වී ඇත්තේ එයට එරෙහි ව පනවන නොයෙකුත් නීති මධ්‍යයෙහි ය. තරුණයන්ට හා ළමයින්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය පුරුදු කරන්නේ කෙසේ ද? දරුවන්ට හා තරුණයන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය අහිමි කිරීමට එරෙහි ව නීති පනවා තිබිය දී ඔවුන්ට ප්‍රවණ්ඩත්වය කියා දෙන්නේ කෙසේ ද? මේ නීති හුදෙක් ම තමන් රටටා ගැනීමට වඩා වැඩි දෙයක් නො වෙයි. බවහිරයන් ඒ නීති අස්සෙන් රිංගා ගොස් තරුණයන්ට (හා තරුණියන්ට) ප්‍රවණ්ඩත්වය උරුම කර දෙන්නේ ජනමාධ්‍ය හා කලා කෘති ඔස්සේ ය.

බවහිරයෝ ඊනියා අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහසක් ගැන කතා කරති. ඔවුහු එලෙස ම කලාවේ හා කලාකරුවාගේ නිදහස ගැන කතා කරති. කලාකරුවාගේ ඊනියා ශුද්ධ වූ අයිතියක් ලෙස ඒ නිදහස හැඳින්වෙයි. මෙහි ප්‍රතිඵලය වන්නේ කැපීම, කෙටීම, තහවේ ආදියෙන් තොර ව කලා කෘති ප්‍රදර්ශනය කිරීම ය. කලා කෘතිය සිනමා කෘතියක් නම් හා අධ්‍යක්ෂකවරයා විවිධ හේතු නිසා යැයි කියමින් ප්‍රවණ්ඩත්වය චිත්‍රපටියෙහි නිරූපණය කර ඇත්නම් කලාවේ නිදහස නාමයෙන් එය ප්‍රදර්ශනය කිරීමට අවසර දෙනු ලැබෙයි. අද බිරිතානියේ ඇත්තේ චිත්‍රපටි වාරණ (කපන) මණ්ඩලයක් නො ව වර්ගීකරණ මණ්ඩලයක් යැයි මෙරට චිත්‍රපටි අධ්‍යක්ෂවරු ද අභිමානයකින් මෙන් කියති. එහෙත් මේ අභිමානය පිටුපස ඇත්තේ බවහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්ව ප්‍රවණ්ඩත්වය ප්‍රචලිත කිරීමට බවහිරයන්ට ඇති අවශ්‍යතාව ය.

සිනමා කෘති වර්ගීකරණයෙන් සිදුවන්නේ සෑම සිනමා කෘතියක් ම ප්‍රදර්ශනය කළ යුත්තක් බව කල් තබා ම තීරණය කිරීම ය. කිනම් ආකාරයක ප්‍රවණ්ඩත්වයක්, ලිංගිකත්වයක් තිබුණ ද, සිනමා කෘතිය ප්‍රදර්ශනය කිරීම අනුමත කළ යුතු බවත් කළ හැක්කේ ඒ කෘතිය කිනම් වර්ගය යටතේ ප්‍රදර්ශනය කළ යුතු දැයි තීරණය කිරීම බවත් වර්ගීකරණයෙන් කියැවෙයි. වැඩිහිටියන්ට පමණක් සුදුසු යැයි තීරණය කෙරෙන කෘතියක් වුව ද අවුරුදු දහ අටට වැඩි අයකුට නැරඹිය හැකි ය. අවුරුදු දහ අටට වැඩි අයකුට පත්වූ බලය ද තිබෙන බව ඇත්ත ය. එහෙත් ජීවිතය

පිළිබඳ පරිණත අවබෝධයක් එවැන්නකුට ඇත් ද යන්න ප්‍රශ්නයකි. කෙසේ වෙතත් එවැන්නකු වුව ද ප්‍රවණ්ඩත්වයට හා ඉන්ද්‍රිය පිනවීම පිළිබඳ අසීමිත පෞද්ගලික නිදහසක් ඇති බව නිරූපණය කරන චිත්‍රපටි ඊනියා වාස්තවික යථාර්ථය නිරූපණය කරන චිත්‍රපටි ලෙස සලකා නැරඹීමේ ප්‍රතිඵලය කුමක් ද?

එවැනි චිත්‍රපටි හෝ ටෙලි නාට්‍ය හෝ වෙනත් කලා කෘතිවලින් හෝ ඒ නරඹන්නන්ට අවිඥානික ව යම් පණිවුඩයක් ලැබෙයි. ඒ පණිවුඩය නම් ප්‍රවණ්ඩත්වය, ලිංගික අපරාධ ආදිය අනුකරණය නො කළ යුතු දෑ නො වන බව ය. ජාතක කතා කියවන්නකුට එවැනි සිද්ධි සඳහන් කතා කියවීමෙන් ලැබෙන්නේ වෙනත් පණිවුඩයකි. ජාතක කතා ලියා ඇත්තේ ම සිංහල බෞද්ධ සමාජයෙහි ජනයා යහමග යැවීමට ය. සිංහල බෞද්ධ සමාජයෙහි යහමග යන්න බටහිර සමාජයෙහි යහමග යන්න ම නො වන බව නැවතත් අවධාරණය කළ යුතු ය. ජාතක කතාවෙහි එවැනි ක්‍රියාවල නිරත වන්නන් අවසානයේ දී දඬුවම් විඳින බව සඳහන් වන්නේ එවැනි දෑ සමාජයට හා පුද්ගලයාට අහිතකර බව මතක් කරමිනි.

මෙයින් කියැවෙන්නේ ජාතක කතා හා බටහිර කෙටි කතා අතර විශාල පරතරයක් ඇති බව ය. මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතා ජාතක කතා හා කෙටිකතා සංසදන්දනය කර ඒ අතර මහත් සාමන්‍යයක් දැකීමට උත්සාහ කළ මුත් අරමුණු වශයෙන් වුව ද එහි වෙනස්කම ඇත. ඇතැම් බටහිර කලා කෘති නිර්මාණය කිරීමේ දී ප්‍රවණ්ඩත්වය, ලිංගික අපරාධ ආදිය යුක්ති යුක්ත කිරීමක් යම් ආකාරයකට හෝ සිදු වෙයි. ජාතක කතාවෙහි එයට භාත්පසින් ම වෙනස් වුවක් සිදු වෙයි. බටහිරයන් අද තම සංස්කෘතියට අවශ්‍ය ප්‍රවණ්ඩත්වය ආදිය ප්‍රචලිත කිරීම සඳහා යොදාගන්නා ප්‍රධාන ම මාධ්‍යය සිනමාව, ටෙලි නාට්‍ය හා වෙනත් කලා හා සාහිත්‍යයක මාධ්‍ය වෙයි.

බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතියට ප්‍රවණ්ඩත්වයෙන්, ලිංගික අපරාධ අදියෙන් තොර ව පැවැත්මක් නැත. එකිනෙකාගෙන් වෙන් කෙරුණු පුද්ගලයන් තම ඉන්ද්‍රිය පිනවීම පෞද්ගලික අවශ්‍යතාවක් පමණක් නො ව අයිතියක් ලෙසත් ඒ වර්ධනය කිරීමත් එවැනි ම අයිතියක් ලෙසත් සලකන සමාජයක අනෙක් අයගේ නිදහස හා අයිතිය පිළිබඳ ඇත්තේ නාමික පිළිගැනීමක් පමණකි. නීතිය ඉදිරියේ ඔහු ම පුද්ගලයෙකුට ඇති නිදහස අයිතිය ආදිය පිළිගැනී ඇත. පෞද්ගලිකත්වය ඉස්මතු කරන සමාජයක එවැනි පිළිගැනීමක් අවශ්‍ය වෙයි. එහෙත් ඒ අතර ම ඔහු ම පුද්ගලයෙකුට තමන් රිසි සේ තම ඉන්ද්‍රිය පිනවීම වර්ධනය කරගැනීමේ අයිතිය ද දිය යුතු ව ඇත. ඒ සඳහා අවශ්‍ය උත්තේජක ද බටහිර සමාජය විසින් ම සපයනු ලැබෙයි.

ඊනියා පෞද්ගලික නිදහසෙහි ඇති මේ පරස්පරය, එලෙස පරස්පරයක් නො වන අයුරින් පෙන්වමින් ක්‍රියාත්මක කෙරෙන්නේ ඇතැම් කලා කෘති ඔස්සේ ය. කලා කෘතිවලින් අවිඥානික පණිවුඩ සමාජයට ගලා යයි. එසේ ගලා යන බව අමතක කරමින් බටහිරයෝ කලා කෘතියකින් පණිවුඩ දීම ගැන විරුද්ධ වෙති. ඒ විරුද්ධත්වය හේතුවෙන් කලා කෘතියකින් අවිඥානික ව ගලා යන පණිවුඩ පිළිබඳව අපට ද අමතක වෙයි. බටහිරයෝ කලා කෘති පණිවුඩ ගලා නො යන, අනෙක් දැයින් වෙන් වූ හුදු කලා කෘති ලෙස අපට හඳුන්වා දෙති.

කලා කෘති එලෙස හඳුන්වා දීමෙන්, එනම් ඒ මතය සමාජයේ තහවුරු කිරීමෙන් පසු බටහිරයෝ කලා කෘති ඔස්සේ ප්‍රවණ්ඩත්වය, කාම අපරාධ ආදිය ඊනියා තාත්වික නිරූපණ ලෙස කලා කෘතිවලින් සමාජයට දැනගන්නට ඉඩ තබති. එහි ආදිතව ගැන කතා නො කළ යුතු බවට ද ඔවුහු තහංචියක් පණවා ගනිති. ඒ අතර කලාකරුවාට එවැනි දර්ශන තම කලාකෘතිය මගින් කීමට ඇති අයිතියක් ද ලැබෙයි. එහෙත් බටහිරයන් අමතක කරන කරුණ නම් තම කලා කෘතියෙන් ප්‍රවණ්ඩත්වයෙහි හෝ වෙනත් අපරාධයක හෝ ආදිතව කලා කෘතියෙන් නො කිය යුතු යැයි කීමෙන් එසේ කිරීමට අවශ්‍ය වන කලාකරුවාගේ නිදහසට තහංචියක් පණවා ඇති බව ය. ඒ තහංචිය ගැන බටහිරයන් හා මෙරට සිටින ඊනියා පුද්ගලයන් කියන්නේ කුමක් ද?

අපරාධවලට එරෙහි ව නීති පණවා ඇති නමුත් ඒ අපරාධ ඊනියා වාස්තවිකත්වයක් ඔස්සේ යුක්ති යුක්ත කරන හා එහි ආදිතව ගැන කතා නො කරන කලා කෘති සමාජයට ඉදිරිපත් කිරීමෙන් බටහිරයෝ ඒ අපරාධ අනුකරණය කිරීම නොහොඹනා ක්‍රියාවක් නො වන බවට අවිඥානික පණිවුඩයක් සමාජයට ලබා දෙති. එසේ අවිඥානික පණිවුඩයක් සමාජයට දීමට කලාකරුවාට අයිතියක් ඇතැ යි යන්න ද කලාවේ ඊනියා නිදහසක් මගින් සමාජයෙහි තහවුරු

කෙරෙයි. මෙයින් සිදුවන්නේ අපරාධවලට එරෙහි ව තීරණය වී තිබුණ ද, අපරාධ ප්‍රචාරය කිරීමේ හා අපරාධ යුක්තිසාධක කිරීමේ අයිතිය සඳහා වූ නීති ද කලාකරුවාගේ අයිතිය, භාෂණ නිදහස ආදී නිදහස් හා අයිතීන් මගින් පණවා ඇති බව ය. මේ උගුරට හොරා බේන් කැමකි. බටහිර යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි සංස්කෘතියට තම පැවැත්ම සඳහා ප්‍රවණඛන්ධය, ලිංගික අපරාධ ආදිය අවශ්‍ය වෙයි. එහෙත් බටහිරයෝ කවුරුත් හෝ රැවටීමට එවැනි අපරාධ කරන්නන්ට දඩුවම් දීම සඳහා නීති ද පණවති.

එක් අතකින් ගත් කල මෙය සාමාන්‍ය බටහිර ප්‍රතිපත්තිය ලෙස ද සැලකිය හැකි ය. බටහිර වෛද්‍යවරුන් රෝග සුව කිරීමට වඩා වැළැක්වීම යෝග්‍ය යැයි කොපමණ කිව ද අද අප පුරුදු වී සිටින්නේ රෝගී වී ඉන්පසු ප්‍රතිකාර ගැනීමට ය. රෝගී නො වී සිටීමේ ජීවන ක්‍රමයක් අපට නැත. බටහිරයන් පැමිණීමට පෙර අපට එවැනි ජීවන ක්‍රමයක් තිබුණ ද, අපි දැන් ඒ අමතක කර ඇත්තෙමු. අද අපේ ආහාරපාන, වත්පැවතුම් හේතු කොටගෙන රෝග ඇති වීමට පසුබිමක් සැකසී ඇත. බටහිර සමාජය රෝග සුව කිරීමට කටයුතු කරන අතර තවත් පැත්තකින් රෝග ඇති කිරීම සඳහා කටයුතු කරන්නේ යැයි ද කිව හැකි ය. ප්‍රශ්න ඇති කර පසුව ඒ විසඳීමට කටයුතු කිරීම බටහිර ලකෂණයකි.

අපේ පැරණි සමාජයෙහි එනම් ජාතක කතා කියැවුණු හා ලියැවුණු සමාජයෙහි එවැනි ප්‍රතිපත්තියක් නො වී ය. අපරාධවලට එරෙහි ව තීරණය වූ පැණවුණ ඒ සමාජයෙහි අපරාධවල ආදිනව ද ක්‍රියා දෙනු ලැබිණි. කිසි ම දෙයක් අන් කිසි ම දෙයකින් මතුපිටින් හෝ වෙන් නො කිරීමට කටයුතු කෙරුණු ඒ සමාජයෙහි හුදකලා කෘති නො තිබුණි. ජාතක කතා හුදු කලා කෘති නො වුණු අතර, ජාතක කතාවෙන් ජනයා යහමග යැවීම ප්‍රකාශිත ව ම අපේකෂා කෙරිණි. අරමුණු අතින් හෝ අදාළ කෘති නිර්මාණය වූ සමාජ පසුබිම අතින් හෝ ජාතක කතා හා කෙටි කතා එකිනෙක සමග සංසන්දනය කළ නොහැකි ය.

ජාතක කතා හා ඊනියා යථාර්ථවාදී කෙටි කතා වෙනස් වන්නේ අරමුණ හා සමාජ පසුබිම අතින් පමණක් නො වෙයි. ඊනියා අතින් ද ඒ වෙනස් වෙයි. මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතා කියා තිබුණ ද, ජාතක කතාවල ඊනියා යථාර්ථවාදී ඊනියාක් දැකිය නොහැකි ය. අද ඇතැම්හු ජාතක කතාවෙහි ඊනියා අධියථාර්ථවාදය ද ඉන්ද්‍රජාල යථාර්ථවාදය ද දකිති. මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතා ඒ නො දැක්කේ ද? එසේත් නැත්නම් වර්තමාන වික්‍රමසිංහ කෙනකුට ජාතක කතාව අධියථාර්ථවාදී කෙටි කතාව සමග සංසන්දනය කළ හැකි ද? මේ ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු ඇතත් බටහිර ක්‍රිස්තියානි නූතනත්වයෙහි ශ්‍රීක යුදෙව් ක්‍රිස්තියානි යටත් විජිතවාදයෙහි සංස්කෘතික සංරචකයෙහි ය.

**මහාචාර්ය නමින් ද සිල්වා**